

отъ другъ край) не се гледа добре. „Тя ако е добра нѣма да си остави мемлекетя („родината“). Отъ всички българки, Сливенки, можеби, най-малко се женили за чужденци, особено за такива, които не сж оставали въ Сливенъ на постоянно мѣстожителство, защото преди всичко „тѣ нѣмали ни една лозова прѣчка забита“.

Ще приведа единъ доволно сполучливъ отзивъ за Сливенци въобще, отъ последно време:

Сливенъ — градъ на веселие и незлобие. Сливенецъ лошъ нѣма; Сливенки отъ добротията си страдатъ. Сливенци правятъ най-хубавата пастарма, ала отъ две години (отъ 1911 г.) за износъ не остана — сами си я ядатъ; правятъ си най-добрия *пелинъ* — сами си го пиятъ. Доскоро бѣха островъ въ морето, — сега имъ правятъ желѣзопѣтна линия, за да вози весели дружини и депутации въ София. Въ Сливенъ въздържателно д-во доскоро нѣмаше (най-въздържателенъ бѣ народния имъ представителъ П. Папанчовъ, когото веднажъ извели подрѣзка изъ двореца!) Да бждешъ на Коледа въ Сливенъ, на конгресъ въ София и на карнавалъ въ Венеция — то е едно и сѣщо удоволствие“. („Вечерна Поща, бр. 1568—67-ий, стр. 2).

Повѣрия, суевѣрия, магии и пр.

На всички пѣтешественици въ Полуостроза е правѣла впечатление голѣмата суевѣрностъ на тукашното население. Причинитѣ сж двойни: нездравата, отровна още въ началото на покрѣстването ни вѣрска почва, и дългото робство. Преди всичко християнството у българина не е изкоренило отъ дѣно езическитѣ предания, а при това, то е било разклащано до самото робство отъ разни, дори съвсемъ низкопробни ереси. Идването на турцитѣ, като потисници, съ култъ различенъ отъ нашия, помогна донегдѣ за кристалуването, тъй да кажемъ на нашото християнско, разнищено до тогава вѣрски съзнание и чувство¹⁾. Поробенитѣ се почувствали дори като наказани отъ Бога и се спомнѣли като негово по-благодарно занапредъ паство. Насилията, обаче, на турцитѣ, ежедневнитѣ изпитни и неволи, които е прекарвала раята, въпрѣки упованията си на Бога, я заставятъ да се страхува даже и отъ неодушевеното. Дори епидемичнитѣ болести се схващали като човѣшки или свѣрхчовѣшки

1) И действительно, съ идването на турцитѣ българскитѣ ереси изчезнаха. Презъ робството не се чуватъ никакви богомили, исихасти, адалити и т. н. еретици, освенъ бледи следи отъ ученията имъ, като напр. Сливенското обръщение: ой Боже, Боже, *бѣли* Боже!“ — следа отъ богомилското учение за дуализма.